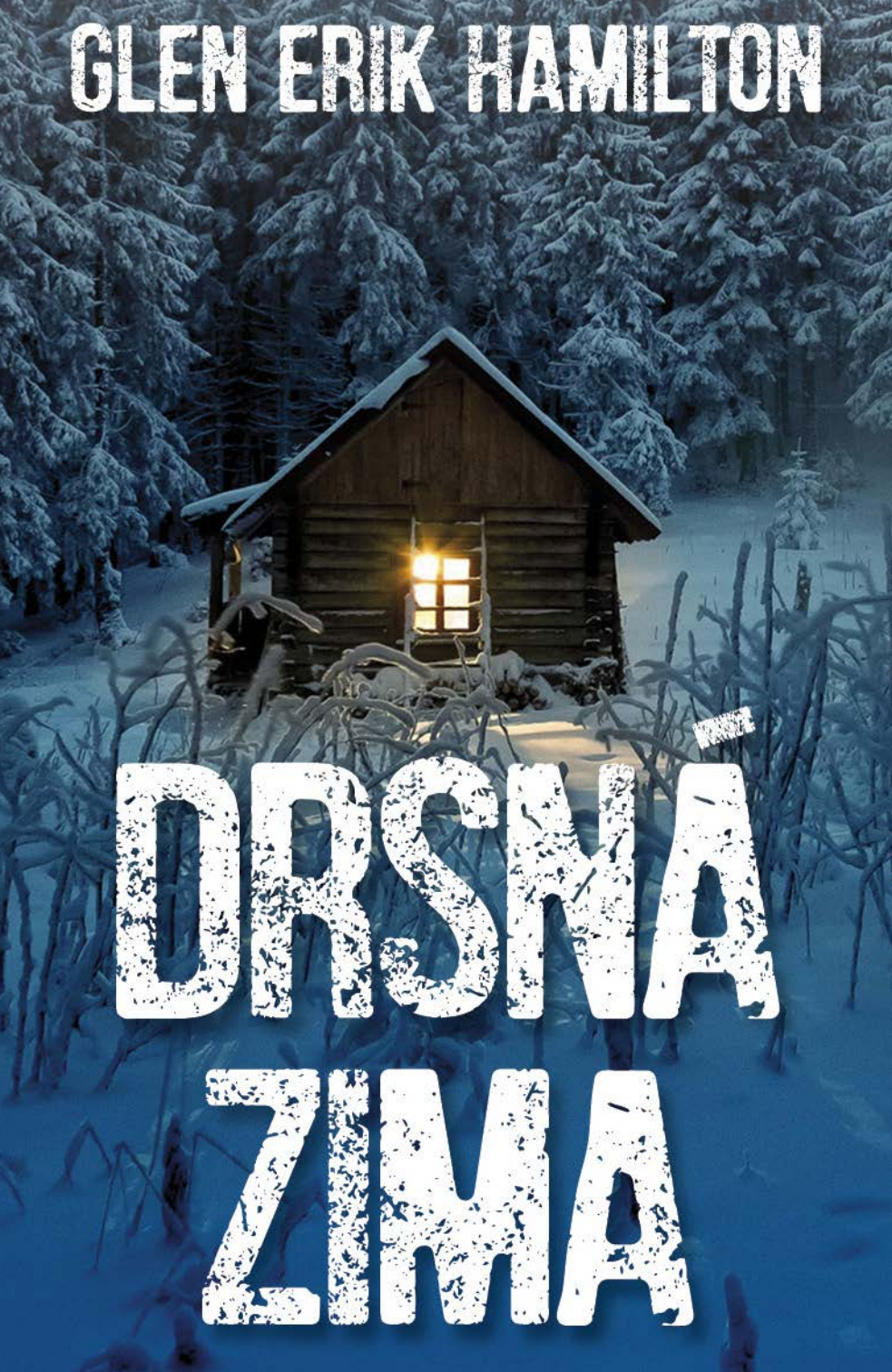

GLEN ERIK HAMILTON

A wooden cabin with a gabled roof is nestled in a dense forest of snow-laden evergreen trees. A warm, yellow light emanates from a window in the center of the cabin, contrasting with the cool blue tones of the snowy night. The cabin is partially obscured by snow-covered branches in the foreground.

DRSNA
ZIMA

Drsná zima

Vyšlo také v tištěné verzi

Glen Erik Hamilton

Drsná zima – e-kniha

Copyright © TALPRESS, spol. s r. o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**DRSNÁ
ZIMA**

GLEN ERIK HAMILTON

Copyright © 2016 by Glen Erik Hamilton
Translation © 2021 by Zdeněk Hofmann
First published by WILLIAM MORROW
An Imprint of Harper Collins *Publishers*

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7197-741-4
ISBN ePUB: 978-80-7197-785-8

*S láskou pro mámu a pro tátu,
kteří mě vzali do knihovny a nechali mě být*

KAPITOLA PRVNÍ

Stál jsem na tmavé silnici na severní straně plavebního kanálu, který se táhl jako líný had z Pugetova průlivu. Vítr vanoucí od moře ochlazoval noc už tak pod bodem mrazu o dalších deset stupňů. V parčíku přes kanál dnes nebyl jediný bezdomovec. Věděli to. Kdybyste zůstali příliš dlouho na jednom místě, ten mráz by vás zabil.

Silnice byla prázdná. To je na sobotní půlnoc normální, ale stejný klid tu mohl vládnout i v poledne. Na protější straně silnice stála řada skladišť lemujících kanál. Několik z nich se ještě pyšnilo nerozbitými okny a venkovním osvětlením matnými šedesátiwattovými žárovkami, které sotva pronikaly šerem. Většina obchodníků to už vzdala a zabezdnila je. Oblast konečného a nejrychlejšího úpadku.

Jediná chabá lampa vrhala skvrny světla na černá písmena namalovaná metr a půl vysoko na nejbližším skladišti. Po desetiletí či dvou dešťové a větrné eroze už byla slova na rozpraskaném dřevěném obložení sotva viditelná. LONERGANNOVA OPRAVNA LLC.

Nikdo v dohledu.

Ale spousta aut.

Nestála shromážděná před Lonerganovou budovou. Nic tak očividného. Ale parkovala tu a tam podél silnice a v bočních ulicích, camara a beemery 6. kabriolety a luxusnější toyoty s do-

datečnými závodními úpravami. Vytipoval jsem si je, když jsem kroužil kolem a obhlížel si to místo. Auta pro mladé kluky, kluky s penězi na utrácení. Kdybych prodal svůj starý modrý pick-up dodge, nekoupil bych si za to ani ráfky k většině z nich.

Byl tu jeden strážný, sledoval mě od volantu Fordu Excursion asi třicet metrů dál po silnici. Nemohl jsem ho vidět, ale slyšel jsem jeho motor. Aby mohl mít zapnuté topení.

Mobil mi ukázal, že tu není signál. Nic překvapivého. Nikdo nemůže předem oznámit můj příjezd.

Přešel jsem silnici ke skladišti a obešel ho z boku k vodě. Od úst mi stoupaly viditelné obláčky páry. Kůže vysokých bot skřípala. Koupil jsem je, když jsem se vrátil domů do Seattlu, abych tu zůstal, ani ne před měsícem, a stále jsem je neměl úplně vyšlapané.

Zadní stěna skladiště byla obrácená ke kanálu. V nákladovém doku dva metry nad chodníkem byly stažené velké kovové rolovací dveře. Pod nimi prosvítalo světlo, kde věkem popraskaly gumové manžety. Zaslechl jsem zevnitř změt mnoha hlasů.

Na opačné straně doku byly obyčejné dveře, rovněž zavřené. Opíral se o ně nějaký muž, pokuřoval a díval se na mě. Ve slabém přísvitu z druhého břehu ani jeden z nás neviděl toho druhého jasně. Měl u ucha vysílačku. Možná si stěžoval na zimu partákovi, který seděl v teple a pohodlí v Exkurzi.

Vyšel jsem po schodech a přes rampu nákladového doku.

„Zavolal mi Willard,“ oznámil jsem.

Podíval se dolů na námořnickou mikinu plnou skvrn od bělidla, kterou jsem měl na sobě. Patřila Dědečkovi. Teď byla moje. Zdědil jsem ji spolu s téměř veškerými Donovými pozemskými statky před deseti měsíci, kdy jsem byl naposledy v Seattlu. Ale dál jsem měl sklon myslet na dům a vše v něm jako na jeho.

„Jak se jmenujete?“ ucedil strážný. Byl to statný chlap, mohl mít tak k metrů a byl vyšší než já. Možná i víc, když byl oblečený v tom černém sportovním plášti. Bicepsy a hrudník pořádně napínaly látku. Možná to dělal záměrně.

„Sežeňte Willarda,“ řekl jsem a přistoupil o trochu blíž. Roze-

znal jizvy na mojí tváři a ulpěl na nich pohledem. Maličko mu podklesla čelist.

„D-dobrá, šéfe,“ hlesl. „Vím, o kom mluvíte. Zůstaňte tady.“

Dvakrát zaklepal na dveře, stále na mě zíral, a ty se na škvíru pootevřely. Vešel dovnitř. Zevnitř se vylinulo do doku světlo, zahlédl jsem na okamžik nějakou štíhlou dívku, jak zvedá táč s drinky z barového pultu, a dalšího strážného ve stejném černém sportovním plášti, jak na mě hledí, než se dveře zase zavřely.

Když se po chvíli znovu otevřely, tentokrát se z nich už nelinulo světlo. Nemělo kudy, ne kolem Willa Willarda.

Willard byl jedním z největších chlapů, jaké jsem kdy znal. A nebylo to jen výškou nebo váhou. Byl totiž masivní. Jako žulový kvádr z lomu otesaný zhruba do lidské podoby a pak odložený stranou.

„Pojď dovnitř,“ vyzval mě. Jeho hlas ladil ke vzhledu, jako kusy skály drcené na šterk a stále znovu přehazované v míchačce.

Následoval jsem ho do jasně osvětleného vnitřku skladiště; světlo zajišťovaly tucty pracovních lamp a tu a tam zahradní louče. V rozlehlém prostoru stál asi půltucet kruhových stolů s deskami potaženými zeleným sametem. U každého sedělo šest až osm mužů a hrálo karty. A také bankéř s dřevěnou podložkou, ze které vytahoval karty a vykládal je na stůl. Všichni bankéři byly ženy v černých blůzkách a krátkých černých sukních. A všechny z místa, odkud jsem se díval, vypadaly přitažlivě. Kdybych nestál ve skladišti, klidně jsem se mohl nacházet v zadní místnosti kteréhokoli kasina ve státě.

„Slušný vybavení,“ řekl jsem.

„Přenosný,“ vysvětlil Willard. „Všechno se vejde do jednoho stěhováku.“

Napadlo mě, jestli do toho nákladu zahrnuje i sexy bankéřky. „Tohle děláš pravidelně?“

„Dost pravidelně.“

Dost pravidelně znamenalo, jak jsem odhadl, že teď nemá jinou práci. Willard se věnoval stejnému povolání jako dřív můj děda. A bývali i příležitostní partneři. Vloupání. Krádeže. Všeho, co

vynášelo. Willard byl kvůli obřímú vzrůstu snadno zapamatovatelný, než aby šel do akce, ale za volantem nebo jako pomocná síla byl užitečnější než většina ostatních. Navíc spolehlivý. A měl daleko bystřejší mozek, než by kdo čekal za takovým kromaňonským čelem.

„To je tvoje?“ zeptal jsem se.

Willard neodpověděl. Čekal jsem a pozoroval stoly. Karetní hry byly prosté. Blackjack, texas nebo varianty pokeru. Všichni hráči byli muži pod třicet. Zhruba vyrovnaná směs bělochů, Asiatů a indiánů oblečených jako seattleští hipsteři – těsně vypasované modré džínsy, bagančata, plédové svršky na knoflíky a značková trička s logem, příliš drahá, než aby vypadala nová. Odhadl jsem je na synáčky průmyslových podnikatelů a kapitálových investorů, možná byli sami hvězdami na vzestupu. Tu a tam někdo z nich střelil pohledem po Willardovi. Měl na lidi takový účinek.

Jednoho z hráčů jsem poznal. Ruben Kuzněcov. Ještě si mě nevšiml. Při troše štěstí zůstane soustředěný na své karty.

„Jde o partnerství,“ utrousil konečně Willard. „Přesouvám ho. Dávám trochu tomu, na koho území zrovna jsem. Vyhrávají všichni.“

„Dost zajímavá sešlost.“

Pomalu vydechl. „Tak už to chodí. Kluci znudění pokerem na internetu chtějí ochutnat skutečnou hru.“

A pokoutní hraní pořádané podsvětím a řízené hezkými dívkami znělo mnohem lépe než dojíždění do indiánských rezervací, kde se připojovali k seniorům vyhazujícím si z kopýtka. Podle aut zaparkovaných venku jsem odhadl tržbu na nižší pětimístnou sumu. S třetinou platby za skladiště za tu výsadu.

„Používáš rušičku,“ nadhodil jsem očividné. Nebylo možné, aby se něco z toho dostalo na twitterovou stránku některého z těch tulpasů.

Willard si skoro povzdychl. „Ale nestačí. Musíme jim odebrat všechnu elektroniku do krabice, aby si to ti pitomci nefotili. Je to jako vzít narkomanovi stříkačku.“

„Proč se vlastně dívám na tuhle parádu?“ zeptal jsem se.

Willard pomalu přešel do zadní části haly. Následoval jsem ho k malému baru. Šlo o skutečný bar s dřezy a lahvemi na sodovku, celý na kolečkách pro snadný transport. Stála za ním drobná dívka s tmavě hnědými vlasy do pasu. Na nás oba se zářivě usmála.

„Co chceš?“ zeptal se mě Willard.

„Jestli myslíš k pití, dám si whiskey. Čistou.“

„Nějakou konkrétní značku, fešáku?“ ozvala se barmanka.

„Jakoukoliv irskou,“ řekl jsem.

„Jseš věrný kořenům,“ poznamenal Willard.

„Donovi by se tu líbilo.“ Kývl jsem na vybavení. Barmanka nám nalila na dva prsty dvanáctiletou whiskey Jameson do křišťálových baňatých skleniček. Stylové.

„Tak na něj,“ připil Willard. „Ten parchant mi chybí.“

Napili jsme se. Vychutnával jsem si první ledový dotek vzduchu postupující hrdlem za destilátem, když mi někdo položil ruku na rameno.

„Tenhle zatracenej obličej znám,“ prohlásil Ruben K. „No, rozhodně jeho půlku.“ Rozesmál se vlastnímu vtipu. A prcek stojící za ním také jako ozvěna.

„Rubene,“ pozdravil jsem ho.

Ruben Kuzněcov byl nejstarším synem kmotra Bratvy, volně spřízněné s ruskou mafií. Jeho otec, starý Lev, nebyl jediný šéf, který měl pod palcem severopacifické pobřeží. Měl rozsáhlejší říši, trávil víc času na Sibiři než v Seattlu. Ale spojení bylo spojení. A Ruben K si žil na dekadentním Západu a nestaral se o následky.

„Co k čertu děláš v Seattlu, Vane?“ zajímal se. Ruben byl samý extrém. Velká hranatá hlava se mu kývala na tenkém krku, velké ruce a nohy vyrůstaly z tenkých údů. Stál těsně u mě a vysoké čelo nakláněl dolů jako ochablý zářič horského slunce. „Slyšel jsem, že ses dal k armádě. Abys zabíjel pro svou vlast.“

„Samé dobré věci,“ utrousil jsem.

„Mí lidi mi řekli, že se stahujete z Afghánistánu. Není šance, že byste v tý prašivý díře vyhráli.“ Prohlédl si mě. „Potřebuješ práci? Něco bych měl pro někoho jako ty.“

„Jsem tu jen na návštěvě.“ Kývl jsem k Willardovi, který stál za mnou výmluvně jako mramorový sloup.

Ruben si smetl pomyslný prach z rukávu lesklého dlouhého saka. „Škoda. Dobře platím.“

„RuKu,“ ozval se Rubenův kumpán a ohlédl se zpět ke stolu. „Už se zase hraje.“ Připomínal požární hydrant. Byl malý, ale široký jako bečka s velkými trapézovými svaly marně hledajícími krk a nacpaný do stříbrného saka Raiders. Na čele měl sestavu anabolického akné.

Ruben si ho nevyšímal. „Ahoj, Willarde,“ řekl. „Pořád chci rozjet ten nápad se zápasama v kleci, víš?“ napodobil údery. „Zdejší lidi by mohla nadchnout trocha krve.“

„Příští rok,“ hlesl Willard.

„A co třeba příští víkend?“ Ruben mě šfouchl do ramene. „Mohl by ses přidat, Vane, můj kluku. Vzpomínám si na tebe. Biješ se jako vlkodlak.“

„Ozvu se ti, Rubene,“ ujistil jsem ho.

Zakřenil se a přihladil si zpět mastné hnědé vlasy. „Na to není nikdo dost rychlý, Shawe.“

Když jsem byl puberták a Ruben ne o moc starší, vedl nevěstinec s děvčaty z Novosibirsku, které si tam kupovaly vstup do země jediným možným způsobem, jakým mohly. Ruben zboží testoval, stejně jako prodával. A měl sklon tlouct zákazníky, kterým se líbily jeho favoritky. Ti chytří se nebránili. Starý Lev by jim to mohl pořádně osladit. Celá ta situace vnukla Rubenovi představu, že je zlý drsňák.

Rubenův stříbrný přítel mi ušetřil to, co pokládal za tvrdý pohled, když odcházeli zpět ke stolu.

Podíval jsem se na Willarda. „Jak jsem řekl. Dost zajímavá sešlost.“

„Povídal jsem to. Držím basu s tím, komu patří území. Lev je rozumný.“

Willard dopil zbytek Jamesonu a odložil sklenici na bar. Rozhlédl se po stolech, ale duchem byl nepřítomný.

„Jde o mou neteř,“ prohodil. „Elanu.“

Zarazil jsem se uprostřed doušku. „Vzpomínám si na ni.“

„Jasně, že jo.“

„Myslel jsem, že se odstěhovala někam na východ.“

„A pak zpátky do Seattlu a potom na východ a zase sem, teď je tu už pár let.“ Mávl lopatovitou rukou. „Ale na tom nesejde. Sejde na tom, že není tady. Ne dnes večer a včera taky ne. Měla pracovat u stolů.“

„Neozývá se?“

„Nechala mi včera večer vzkaz, že se omlouvá, ale nemůže přijít do práce, protože jede na poloostrov. Za svým přítelem Kendem na chatu, co má nahoře v Olympijském lese.“

„A řekla, že se dnes večer vrátí?“

„Jo. Měl jsem dojem, že ten výlet byl nápad na poslední chvíli. Možná nějaký večírek. Moc jsem o tom nepřemýšlel. Ale dnes jsem se jí nemohl dovolat. A na nástupu se neukázala. Tak jsem ti zavolał.“

„Dělá to Elana často? Ulije se z práce kvůli večírku?“

„Už to udělala i předtím.“

„V horách nejsou žádné mobilní uzly. Jestli se rozhodla prodloužit si víkend o noc, nemohla ti to sdělit.“

„Já vím,“ zabručel a ztěžka si povzdychl.

„Ale zavolałs mi.“

„Elana je snadno čitelná. Asi jsem něco zaslechl v jejím tónu. Příliš chladný. A tak nějak plochý.“

Vůbec se to nepodobalo Elaně Collové, jak jsem si ji pamatoval. Byla buď oheň, nebo led, ale nic mezi tím.

„Zažívala teď něco špatného?“ zeptal jsem se.

Willard si odfrkl. „Je samostatná. A trvá na tom. Však to znáš.“

Asi minutu jsem jen sledoval dění v hale. Hry probíhaly pomalu. Nezkušené hráči si dávali načas s každým rozhodováním a usilovně se snažili vypadat jako profesionálové, které viděli v televizi.

„Co víš o Kendovi?“ nadhodil jsem.

„Setkal jsem se s ním. Vlastně tady. Ne přímo na tomhle místě, ale Elana ho přivedla na pár partií, které jsme pořádali loni. Trochu se, myslím, předváděla. Kend mi přišel v pohodě. Míň rozmazlený než většina těchhle spratků.“

„Je bohatý?“ zeptal jsem se.

„Je to Kendrick Haymes.“

Jako bych dostal falšovaným míčem do rozkroku. „Haymes, jako ten...?“

„Haymes, jako ten,“ potvrdil Willard. „Nikdo se nezačne takhle ptát, když není ta rodina kurevsky zazobaná, co?“

Jméno Haymes nesla spousta budov v celém Seattlu. Sakra, i na západní půlce státu a ještě kousek dál. Kend byl pro každou holku náramné terno, zvlášť pro takovou jako Elana s jejím pochybným původem.

Willard by byl ve většině rodin černou ovčí. Ale Elanini rodiče, Willardova sestra a její manžel, byli agresivně cílevědomé trosky. Permanentně zfetovaní, říkali tomu spirituální zkušenost. Elana s nimi žila ten rok v nějakém pojízdném domě nebo karavanu, který si zabrali. A když vyrazili pryč, aby někde v džungli tancovali kolem stromu, hodila se jí menší pomoc od Willarda. Nějak to přežila.

I když byl můj děda pořádný drsňák, věděl jsem i tehdy, že by můj domácí život mohl být ještě horší.

Willard poklepal nehtem na barový pult. „Zítra v noci musím celou tuhle parádu převést do Portlandu. A další den být v Kalifornii. Kromě toho nevím nic o tom, jak někoho najít v lese.“ Podíval se na mě. „Ale ty jo.“

„Řekni mi, že to můžeš zúžit.“

„Ta chata je na soukromém pozemku ve východní části národního parku. Říkají tomu vnitřní vlastník. Mám jméno silnice, u který je.“

„Některé z těch soukromých pozemků se táhnou na tisíce akrů,“ namítl jsem. „Ale to na chvíli pusť z hlavy. Je důvod, proč jsi nezavolał kvůli Elaně místnímu šerifovi? Kromě obvyklé historie s tebou a poldy.“

„Pokud vím, nemá žádný problémy.“

„Pokud víš.“

Willard hleděl na shon v sále. „Už nejsi ten Donův kluk. Chápu to. Nepožádal bych tě o to, kdybych si myslel, že můžou být problémy.“

Kdysi dávno by mi bylo jedno, do čeho se Elana mohla zaplést. Její schopnost působit problémy jsem přebil tou svou. Vloupání, velká automobilová loupež, krádež ve velkém. Dono mě vycvičil moc dobře.

Ale jak řekl Willard, už jsem nebyl ten kluk.

Sáhl do kapsy a položil na pult svitek stodolarovek. „Jen ji zkontroluj, dobře? Je ode mě pitomý, že kolem toho dělám takový povyk. Elana se nejspíš jen na pár večerů ulila z práce. Ale je rodina.“

Nemusel ani říkat, že mu to dlužím. Byl u Dona v jeho posledních dnech.

„Najdu ji,“ slíbil jsem.

Přikývl. „Zavolám ti, až tu dnes skončíme. A řeknu ti, co vím o té chatě.“

Když jsme si potřásali rukama, strčil mi bankovky. Propletl jsem se mezi stoly s muži ve značkových mikinách k východu.

Budu to brát jako víkendový výlet. Placenou dovolenou. Tisíc babek by se mi hodilo. Propuštění s poctami a díky vděčného národa mi moc pracovních vyhlídek neobstarají.

Venku Ruben K a jeho hydrantovitý kumpán v bundě Raiders klábosili se strážným u dveří. Někdo znovu zapnul venkovní osvětlení. Ruben kouřil. Ručně balenou cigaretu, podle pachu říznutou něčím silnějším než tabákem.

„Vážně teď pracuješ pro toho hromotluka, příteli? Willard má už prošlou záruční lhůtu,“ řekl mi a odsekával slabiky.

„Jen jsem se zastavil.“

„To říkáš ty, to říkáš ty. Ale jestli chceš něco lepšího, víš, kam máš jít.“

„Lepší si představuju jinak,“ odbyl jsem ho.

„Co tím sakra chceš říct?“ vybafl hydrant. „Bacha na hubu, sráči.“ Zorničky měl jako špendlíky. Strážný se uchechtl.

Podíval jsem se na Rubena. „Jeden z tvých lidí?“ zeptal jsem se.

„Hm?“ Ruben měl trochu potíže se soustředit. „Pauly? Ne, jen se na mě přilepil.“

„Chceš zdrhnout?“ vyštěkl Pauly. Vypjal se na špičky a ruce podél boků už sbalil v pěsti.

Položil jsem mu dlaň na obličej a prudce zatlačil. Udělal krok dozadu, přímo přes okraj nákladového doku a spadl po zádech z metru a půl na asfalt. Když dopadl, zaznělo to jako pytel melounů.

Strážný se ani nepohnul. Jen na mě zíral. Pauly zasténal. A Ruben se začal chechtat.

„Kdyby potřeboval sanitku,“ řekl jsem strážnému, když jsem scházel ze schodů, „tak počkejte, až Willard odstěhuje svoje věci.“

„Hej, Shawe,“ zaječel za mnou Ruben, stále se lámající smíchy. „Vrať se, až rozjedeme ty zápasy v kleci. Přísahám, že se s tebou rozdělím o sázky, co mi vyhraješ. Ztracený zvíře.“

ŠESTNÁCT LET

Naši Paladini dostávali pořádně na frak. Druhá půle utkání běžela asi minutu a už to vypadalo jako repríza té první, kdy Garfieldova střední procházela naší obranou jako mlátička.

Seděl jsem na tribuně s Robem a Luisem Firminem, všude kolem nás jásající studenti a rodinní příslušníci domácích. Ne přátelské území. Mávali svými vlajkami *Buldoci do toho*. Bratři Firminové a já jsme byli jedinou karmínovou skvrnou v mávajícím purpurovém davu, ten kontrast byl v ostrém světle reflektorů na stadionu jasně zřetelný.

Přišel jsem na zápas částečně proto, abych viděl hrát přítele Daveyho Tolana. Davey byl malý, ale v poli to všem nandal, když došlo na rychlé nohy. Naneštěstí jeden rychlý démon nestačil na všechnu práci. Daveymu se povedlo zaznamenat touchdown, než Garfield začal prolamovat jejich linii. Zatím jeho šest bodů bylo jediné, co zachraňovalo utkání před debaklem.

„Páni, Vane,“ hlesl Rob. „Trenér je na tebe *naštvanej*.“

Věděl jsem to. Když jsme se s přáteli o poločase rozloučili, trenér Kray nám nařídil odejít z hřiště. Nikomu jinému, jen nám. A Rob přísahal, že na mě zíral z opačné strany hřiště během timeoutů.

První rok na Watsonově střední jsem hrál halvbeka, stejný post, na jakém teď hrál Davey, ale od doby, kdy jsem byl prvák, jsem nabral dost svalů, aby mě trenér přeřadil na defenzivní křídlo. A po pár utkáních mě šoupl do základní řady.

„Vidíte to?“ zahalekal, když jsem vyrazil soupeřova halvbeka z bloku a poslal ho k zemi. „Shaw není pořízek. Ale takhle by sejmuly chlapa i vaše mámy! Ukažte trochu zatracený agresivity!“

Jenže začátkem posledního léta se věci pro mě změnily. Můj děda Dono mě vzal na dva výlety, jeden do Portlandu a druhý východně od Billingsu v Montaně. Obě rita byla zábava. A víc než to, byla i výnosná. Vydělal jsem si dva tisíce. A chtěl jsem víc. To znamenalo mít odpoledne a víkendy volné. Když začal v červenci trénink, nebyl jsem tam. Trenér Kray zavolał k nám domů. Bez

ohledu na to, kolikrát jsem mu opakoval, že teď po škole chodím ještě do práce – což byla skoro pravda –, řval mi deset minut do ucha a povídal, jak hrozně zrazuji školu, spoluhráče a sám sebe. Volával mi tak jednou za večer celý týden, dokud mi Dono nevzal telefon z ruky a poklidně trenérovi sdělil, že jestli mě ještě jednou označí za zběha a slabocha, ukáže mu rozdíl mezi americkým fotbalem a tím, co nazývá belfastské ragby. Pak už telefon přestal zvonit.

Takže teď jsme dostávali na frak a zdálo se, že trenér z té pohromy viní mě.

„Však on to překousne,“ ucedil jsem.

„Na tom nesejde,“ prohlásil Luis. „Ale raději se modli, ať ho nevyfásneš v příštím pololetí na chemii, Vannie.“

Luis mi rád říkal Vannie. Každému dal nějakou přezdívku, i když se dotyčnému nelíbila. Luisovi to bylo jedno. A také mu bylo jedno, kdo ví, že je bláznivě zamilovaný do jednoho hráče Garfieldu. Fobové ať se jdou píchat někam jinam, říkával, často přímo ‚fobům‘ do očí. A přesně proto mě Rob požádal, ať jdu na zápas s nimi, pro případ, že by Luisův přístup vyhrotil situaci.

Paladinové přišli o míč dřív, než ho stačili přihrát Daveymu. Abych viděl něco příjemnějšího, začal jsem se v davu dívat po holkách.

Všiml jsem si jedné, která za to stála, o kus dál na nekryté tribuně u stánku. Tmavé vlasy spletené do tenkých copánků, dlouhatánské nohy v purpurových legínách a bílé vestičce. Seděla na zábradlí rampy pro vozíčkáře, nohy zaháknuté za příčle, s narovnanými zády, jako by pózovala neviditelnému fotografovi.

Pak se otočila k nám. Začal jsem se smát, hlavně sám sobě.

Elana Collová. Neteř velkého Willa Willarda.

Co tady Elana dělá? Bylo jí sotva čtrnáct. Příliš mladá, než aby už chodila na Garfield. Se svou výškou mohla projít. Možná chodila s klukem, který ji sem vzal. Obvykle jsem Elanu vídal s hejnem dvanáctiletých holek jako Lucille Boylanovou a Tammi Feitzovou, které se za ní táhly.

Pozoroval jsem ji. Stále se dívala na stánek. Dlouhá fronta zákazníků z poločasu se zmenšila jen na sporadicky se trousící lidi

a uvnitř zůstal jen jeden hubený kluk, aby vyřizoval objednávky. Bral si peníze od každého zákazníka a vracel jim drobné z malé ocelové pokladničky. Jen hotovost, stejně jako na ostatních zápa-sech ve Watsonu.

Kluci na Elanu vrhali kradmé pohledy, když procházeli kolem. Někteří si dali záležet, aby prošli kolem ní víc než jednou. Ona však dál zírala na toho hubeného kluka a peníze.

„Počkej tady,“ řekl jsem Robovi. „Hned se vrátím.“

„Trhni si. Nehodlám tu dřepět až do konce tohotole hororového filmu,“ prohlásil Rob.

„Kterápak to je?“ popíchl mě Luis.

Elana se tak soustředila na stánek, že jsem si stačil sednout vedle ní na zábradlí, než se ke mně otočila. Zelené oči měla obtažené kolem dokola výraznou černou tužkou a rty se jí blýskaly pod silnou vrstvou lesku barvy karamelu.

„Á, ahoj,“ řekla, když jí došlo, kdo jsem. „Ty jseš Van.“

„Netušil jsem, že jsi na matlety,“ prohodil jsem a kývl ke šprtovi u pokladny.

„Co?“

„Zíráš na něj už asi půl hodiny.“

Podívala se několikrát střídavě na mě a toho kluka. „Co, ty mě šmíruješ?“

Zakřenil jsem se. „To je vážně pitomý nápad. Myslím ta ka-sička.“

Elana ztuhla a nahrbila se. „Nevím, co tím myslíš. A nesejde mi na tom.“

„Tak dobře.“

Začal jsem sledovat hru. Vydržela to do dalšího touchdownu Garfieldu.

„Proč je to pitomý nápad?“ vyhrkla.

„Odhadl jsem pár věcí,“ poučil jsem ji. „Na konci třetí čtvrtiny tady počítačák přestane prodávat sodu a popkorn a všechno zamkne, jako na ostatních fotbalech ve Watsonu. Možná jsi už přišla na způsob, jak se dostat do stánku. Ale nejspíš tu pokladničku zamkne ještě do skříňky uvnitř.“

„Možná to není problém. Možná umím otvírat zámky.“

„Dobrá.“

„Myslíš, že lžu?“

„Jak jsi řekla, nesejde mi na tom. Takže zabere minutu až pět navíc, než otevřeš skříňku a tu pokladničku. Mezitím polda, co tu hlídá lidi, nejspíš sejde až sem dolů, aby viděl, jak odcházejí pryč.“

Střelila pohledem nahoru na tribuny. Přesně věděla, kde ten polda je, aniž by ho musela hledat, což jsem jí připsal k dobru.

„Možná sejde dolů,“ odsekla. „A možná ne.“

„Kam chceš ty prachy schovat“ zeptal jsem se. „Jsou to malé bankovky. Nemáš kapsy. Pokud nenosíš mnohem větší podprdu než potřebuješ.“

Zrudla. „Jseš kretén.“

„Ale nemluvíme nesmysly.“

Sledoval jsem hru a poldu asi minutu. Nedíval se naším směrem. Ale neznamenalo to, že si nevšiml Elany, jak tu okolkuje.

„Myslíš, že bys zvládl otevřít tu skříňku?“ zeptala se.

Byl jsem si jistý, že bych dokázal ukrást tomu poldovi hlídkový vůz a vyřadit mu transpodér dřív, než by si všiml, že zmizel, ale tohle nebyla hra na to, kdo ho má většího.

„Myslím, že je to příliš riskantní kvůli třem nebo čtyřem stovkám,“ namítl jsem.

„Ale zvládl bys to?“ nedala se odbýt. Sklouzla ze zábradlí skoro přímo přede mě, trochu šikmo, a mírně naklonila hlavu na stranu. Další póza pro neviditelného fotografa. „Vážně by mi to moc pomohlo.“

„Kdepak.“

„Prosím,“ zaškemrala. Přitočila se blíž a dotkla se stehnem mého. Pro mě dost blízko, abych ucítil květinové mýdlo a lak na vlasy. Zaklonila hlavu a vyzývavě se na mě podívala velkýma zelenýma očima.

„Tohle zkoušej na toho kluka u pokladny,“ hlesl jsem. „Nejspíš ti dá pokladničku a ani o tom nebude vědět.“

Garfield musel znovu zaskórovat, protože dav na tribunách

za námi náhle zaburácel. Elana sebou trhla. Když povyk utichl, ušklíbla se na mě a zkrřížila ruce na prsou.

„Parchante,“ řekla, ale bez důrazu. „Potřebuju prachy.“

„Všichni je potřebujeme,“ opáčil jsem. „Proto je zavírají do ocelových krabic a kolem hlídají poldové.“

„Chodíš na Watsonovu, co?“

„Jo.“

„Já půjdu příští rok na Rooseveltovu. To je blbý.“ Zase ten svůdný pohled. „Bylo by prima se s tebou vídat.“

V duchu jsem děkoval, že tu Elana nebude číhat, až budu v poslední třídě, když ke mně náhle přistoupila a prudce mě políbila na rty. Hned jsem polibek neopětoval. Ale ani jsem neucukl. Odtrhla se ode mě těsně před tím, než jsem se rozhodl, co udělám.

„Tak zatím,“ řekla a uculila se. Pak rychle vyrazila k východu. Cukrátková vůně jejího lesku na rty však přetrvala.

Když jsem se vrátil k místu, kde seděli Firminové, Luis se tak tlemil, že se mu koutky úst skoro dotýkaly špičatých kotlet.

„Ho-hó, Vannie,“ přivítal mě.

„Neznám ji, nebo jo?“ zahloubal se Rob a mračil se na bránu, kterou Elana odešla ze stadionu. „Je to kočka.“

„Je jí asi tak čtrnáct,“ namítl jsem.

Luis mávl rukou, unavený světem a všemi v něm. „Jestli je na hřišti tráva, tak hraj, pitomče.“

„Zásah!“ rozesmál se Rob. „*Nejmíň* deset yardů.“

Potřásl jsem hlavou. Elana Collová na mně rozhodně nahrála pár bodů. Jen jsem si nebyl jistý jak.

KAPITOLA DRUHÁ

V šest hodin příštího rána jsem se připojil k frontě aut u prvního trajektu na ostrov Bainbridge. Chladný motor mého auta rachotil na protest, když jsem ho túroval vzhůru po příkré rampě na horní parkoviště trajektu. Když loď začala šnečím tempem odrážet od přístavního mola, koupil jsem si kelímek kávy a stál jsem už na palubě.

Předával jsem si horký papírový kelímek z ruky do ruky a sledoval černý obzor, který stále ještě čekal, až se z oblohy snese úsvit. Město se za těch deset let, kdy jsem byl pryč, pronikavě změnilo. A měnilo se dál. Zdá se, že vývoj je neustálý. Dokonce i po ekonomické krizi kolem vyrůstaly stavební jeřáby jako kostlivé slunečnice a měnily staré v nové a novější ve větší. Korporace využily deprese, aby zdvojnásobily svůj růst o zkonfiskované reality.

Luce Boylanová dělala totéž v naději, že Morgen – bar v centru, který vlastnila a předtím patřil mému dědečkovi a Luceinu strýci – se sveze na vlně obnovy města a znásobí svou hodnotu.

Když jsem odcházel, Luce se teprve probírala ze spánku. Skočili jsme do postele krátce poté, co zavřela kolem třetí bar a přišla nahoru do své malé ložnice. Pověděla mi o tom, jakou měla směnu, a já jí vyprávěl o Willardovi a jeho neteři. Luce s Elanou byly jako mladé holky ve stejné partě, ale ztratily spolu kontakt, když se parta rozjela do různých středních škol.

Někde uprostřed jsme s Luce přestali mluvit a začali jeden druhého svlékat. Pak se náš rozhovor stočil jiným směrem. Byl jsem doma teprve měsíc. Růže stále ještě rozkvétala, jak by řekl Dono.

Podřimovali jsme, když mi zapípal mobil se zprávou od Willarda, poslal mi to málo, co věděl o poloze chaty Kendricka Haymese. Přikryl jsem Luce a podnikl krátkou jízdu k molu 52 a terminálu trajektu.

Plavba přes Elliotovu zátoku nebyla dlouhá. Pořád jsem vzpomínal na Luceiny vlasy vonící jako čerstvě ohoblované třešňové dřevo, když velké motory ubraly na otáčkách a oblak štiplavých dieselových plynů dostihl zpomalující loď.

Státní dálnice přetínaly téměř přímo ostrov Bainbridge a první část poloostrova, dokud se asfalt nespojil s průplavovým mostem Hood. Most mě zavedl přes kanál k poslednímu kusu kontinentálních Spojených států před Tichým oceánem. Byla to dost peckelná oblast. Víc než dva tisíce čtverečních kilometrů divočiny dost velké, aby obklopovala Olympijské pohoří a národní park pojmenovaný po něm.

Willard napsal, že Kendova chata je na soukromé cestě u Salismount Lane. Mapy Googlu ji zobrazovaly jako velmi křivolakou s názvy jako Penny Creek a Buckhorn. Stejně mi však zabralo půl hodiny a dvakrát jsem ji přešel, než jsem konečně našel cestu, která musela být Salismount, úzký pruh asfaltu bez označení.

Jakmile jsem se dostal mimo značené cesty, okolo zůstaly jen obří stromy, všude, kam jsem se podíval. Vozovka byla ztmavlá a vlhká a pneumatiky auta podklouzly o pár centimetrů pokaždé, když jsem otočil volantem nebo přibrzdil.

Prvních zhruba osm set metrů to bylo snadné. Ale čím jsem jel dál, tím byla námraza pokrývající kapradiny a hlinu v příkopech porostlou mechem silnější. Asfalt skončil a pneumatiky začaly nepravidelně skřípat na zmrzlém šterku. Další centimetr sněhu pod vzorky a musel jsem zastavit a nasadit na kola řetězy.

Jaksi jsem sjel ze silnice. Nějaké stopy kol vedly ze Salismountu. Narazil jsem na pár dalších, dost čerstvých, aby byly jasně vidět ve špinavém sněhu. Mířily po krátké šterkové cestě, která se zatáčela

dalších dvacet metrů, než skončila u zavřené brány. Vystoupil jsem, abych se podíval.

Brána byla ze svařených železných trubek a vlnitého plechu, zavřená na řetěz a masivní visací zámek. Zámek byl postříkaný žlutou pěnou Day-Glo, aby nezamrzl v dešti a chladu. Byla taková zima, až mi od úst stoupaly obláčky páry.

Zámek bych zvládl otevřít ani ne za minutu. Ve skřínce pod volantem jsem měl schovanou Donovu spolehlivou sadu šperháků.

Ale chtěl jsem si protáhnout nohy. Napůl proto jsem přikývl na Willardovu žádost. Když jsem včera v noci odjel z karetní herny obřího muže, stávil jsem se doma a sbalil si ruksak. Vzal jsem si svou armádní výstroj a to, co jsem našel během třídění Donových věcí v posledních týdnech, takže jsem měl všechno, co můžu potřebovat na pár dní pobytu v divočině.

Druhou půlku motivace představovalo Willardových tisíc dolarů. Slušnou sumu, kterou jsem si vydělal při poslední krátké návštěvě v Seattlu, jsem stejně rychle utratil, spolky ji právní služby, splácení laskavostí a nejvíc Donův astronomický účet z nemocnice. Pomalu umírat si mohou dovolit jen bohatí.

Můj ruksak vážil asi osmnáct kilo včetně osmi litrů čerstvé vody v hydrovaku CamelBak. Ani ne polovina váhy, na kterou jsem byl zvyklý. Cítil jsem se s ním na zádech divně a došlo mi, že jsem ještě zvyklý na váhu bojové výstroje a munice. Jen další malá připomínka toho, že jsem teď civil.

Takových malých objevů jsem teď dělal spoustu. Po deseti letech poslouchání rozkazů, kam jít a co dělat, byla větší změna v životě nasnadě a vítaná. Ale dostávaly mě maličkosti. Vybrat si košili, kterou si vezmu, mi zabralo půl hodiny. Pach ulic pozdě v noci, když se zavřel Lucein bar, jsem nepoznával, byl vlhký a nabitý elektřinou. Dokonce i budovy vypadaly, že se ke mně naklánějí. Zvykal jsem si zase na městský život.

A tak jsem vyrazil na dlouhou túru. Zkontrolovat Elanu Collovou a říct jí, že dluží strýčkovi službu za barem za tisíc babek. Užít si výhled. To není špatné. A byl jsem zvědavý i na Elanu po víc než deseti letech.

Nebyl jsem si jistý, jak daleko se táhne Haymesova cesta. Podle Willarda tam může být hlavní rezidence, kterou rodina používá a Kendova chata někde stranou kdekoli na jejich rodinném pozemku.

Cesta se pomalu vinula vzhůru. Asi po hodině chůze jsem odhadl, že jsem nabral nějakých čtyři sta padesát metrů. Dýchal jsem pravidelně a plíce mě pálily od chladu jen nepatrně. Šlo o snadný výstup. Olympijské hory působily sice impozantně, ale byly mírné. Afghánské hory byly jako kamenné nože, prořezávaly se ze země, aby zdeptaly každého, kdo je natolik pošetilý, že je podcení.

Konečně se cesta vynořila zpod stromů. Zatáčela kolem vrcholku hory ozářené sluncem a nabízela úsek bez sněhu a výhled na les dole. Nesčetné stromy lemovaly obzor a hromadily se do shluků mezi nejbližšími vrcholky. Zastavil jsem se, otevřel ruksak, snědl trochu sušeného masa a jablko, které jsem sebral Luce v kuchyni.

Nad hlavou mi zakroužil jestřáb. Sledoval cestu, možná pro případ, že by přes ni chtělo přeběhnout nějaké malé zvíře. Napil jsem se dosyta vody a pak ještě trochu, když jsem stoupal. Cesta byla stále strmější. Tenká vrstva sněhu většinou pevně zmrzla a mé tempo se zpomalilo, jak jsem musel obcházet zledovatělá místa.

Nebál jsem se, že chatu minu. Několik stop kol mě provázelo od zamčené brány. Zkusil jsem odhadnout, komu patří. Jedny udělalo středně velké auto s téměř sjetými gumami. Druhý mohl být malý sportovní vůz s předním náhonem s novějším zahnutým vzorkem, který vypadal jako rybářské háčky. Třetí se dal poznat nejsnáze. Velký nákladák se čtyřmi koly na zadní nápravě.

Willard řekl, že se mohla konat nějaká party, která Elanu svedla, aby se ulila z práce. Autu s ojetými pneumatikami patřila jen jedna stopa. Ostatní dvě vozidla, sporták a nákladák, vyjela nahoru a zase sjela dolů. Doufal jsem, že ty ojeté stopy patří Elaně.

Během dalších šesti kilometrů se cesta pronikavě zúžila, až měl nákladák sotva třicet centimetrů volno na každé straně. Nízko nad cestou visely větve a vládl tu hluboký stín. Všechny stopy kol nyní splynuly do dvou pásů a už se nedaly od sebe rozeznat. Vydal jsem se jedním z nich. Nyní tu leželo méně sněhu díky husté

klenbě stromů. Ale země byla stále zmrzlá a podrážky bot jen slabě duněly, jako bych šel po betonu. V tichu jsem slyšel i pohyb jednotlivých větví, jak se nade mnou pohybují v mírném větru.

Pak jsem zaslechl vzdálený zvuk, který nevydávaly větve ani vítr. Hluboké zvířecí frkání plné dechu a úsilí odněkud přede mnou. Zastavil jsem se.

Když se zvuk neopakoval, udělal jsem pár tichých kroků vpřed. Pak několik dalších. Mimo můj dohled v hloubce lesa zašustilo něco jako látka nebo křídla. Sešel jsem z cesty mezi stromy.

Země byla nerovná vystupujícími kořeny a pokrytá listím, mechem a miliony snítek věčně zeleného jehličí. Při každém kroku jsem našlapoval co nejtišeji. Když jsem ušel asi sto kroků, zaslechl jsem frkání znovu.

Určitě nějaké zvíře. Velké zvíře.

Zvuk přicházel z mých dvou hodin, ze stinné hlubiny lesa. Když jsem se pozorně zadíval tím směrem, zahlédl jsem asi metr široké střechy, nepřírozeně přímou linii mezi větvemi. Skoro určitě Kendova chata. Stála o nějakých padesát metrů dál.

Stromy nabízely bohatý úkryt. Šel jsem blíž a dával si na čas. Cesta po mé pravici ostře zahнула k přední stěně chaty. Vedle ní stál modrý kabriolet volvo.

Prohlédl jsem si zpoza stromů zadní stranu chaty. Měřila tak pět až šest metrů, spíš domek s dřevěným obložením než skutečná chata. Další zvuky pohybu z průčelí. Pomalu jsem ji obešel v širokém kruhu a udržoval vzdálenost.

Ozvalo se další zafrkání a škrabavý zvuk. Rozšířil jsem kruh a přední část chaty se ocitla v mém zorném poli.

Zastavil jsem se a byl úplně potichu.

Černý medvěd. Stál na všech čtyřech asi tři metry před chatou, hlavu skloněnou k něčemu na zemi. Znovu zafrkal a škuibl hlavou, pak to obešel, aby měl lepší úchop.

A já uviděl, co táhne.

Napůl sežrané lidské tělo.

KAPITOLA TŘETÍ

Podle velikosti šlo o mužské tělo. Mělo na sobě horolezecké boty a džínsy, paže většinou zakrývaly modré volné rukávy. Trup nebo to, co z něj zbylo, byl rudý tam, kde se medvěd krmil, a šedý tam, kde ne. Neviděl jsem muži do obličeje a považoval jsem to za malé požehnání.

Byl to Kendrick Haymes? Kde je Elana?

Medvěd zafuněl. Otočil velkou hlavu a zadíval se mezi stromy. Možná zachytil můj pach. Dál jsem napodoboval sochu.

O medvědech jsem toho moc nevěděl. Na seznamu možných ohrožení nejsou při armádním výcviku příliš vysoko. Věděl jsem, že se lidem raději vyhýbají a že mají ostrý sluch a ještě lepší čich, jako psi. A že přes zimu spí. Co mohlo k čertu probudit tohohle v únoru? Možná medvědi nespí souvisle až do jara.

Anebo možná ucítil něco, co mu stálo za probuzení.

Medvěd se vrátil k tělu. Po chvíli jsem ho zaslechl žvýkat.

Nejchytřejší by bylo, kdybych se otočil a pomalu se vrátil k autu nebo alespoň někam, kde bych zachytil mobilní signál. Netoužil jsem provokovat stopadesátikilové zvíře hodující nejspíš na prvním jídle po mnoha týdnech.

Ale musel jsem myslet na Elanu. Je uvězněná v chatě medvědem? Je zraněná? Dveře byly pootevřené. Uvnitř se nesvítilo, pokud jsem z úzké škvíry mohl vidět. Ani z komína nevycházel žádný kouř.

Medvěd zatahal za tělo, oderval kusy volné košile a toho, co mohlo být tílko.

Musel jsem se podívat, co je v chatě. Nebo kdo.

Turisté občas nosí automobilové klaksony, aby zaplašili medvědy nebo nějaké supersilné pepřové spreje pro případ opravdové nouze. Já neměl ani jedno. Opravdu bych však ocenil oslňující poplašný granát. Něco, co by donutilo medvěda a všechna ostatní zvířata nablízku utíkat až do sousedního okresu.

Ten jsem však také neměl, ale při pomýšlení na něj jsem začal uvažovat, co mám vlastně v ruksaku.

Pět kroků za mnou stála obří Douglasova jedle s kmenem, za který by se schovala celá jednotka. Zacouval jsem k ní. Pomalu jsem sundal ruksak a otevřel kapsu s lékárníčkou v měkkém vodotěsném sáčku. Našel jsem v něm tři signální světlice, žluté trubičky dlouhé asi pětadvacet centimetrů s průsvitnými čepičkami, a malou roličku lepící pásky.

Přibalil jsem si i pár desetilitrových pytlíků na odpadky. Přiložil jsem jeden z nich k ústům a dýchal do něj, dokud nebyl skoro nafouklý jako balon. Když jsem byl hotov, trochu se mi točila hlava z hyperventilace. Laciný trik. Možná by mi to přišlo i legrační, kdyby nebylo toho, co se stalo v chatě.

Vtlačil jsem signální světlici napůl do stisknutého ústí sáčku. Jak byl nafouknutý, plastový obal byl v bezpečné vzdálenosti od hořlavého konce uvnitř. Přelepil jsem sáček vzduchotěsně kolem středu světlice páskou.

Když jsem skončil se svým vynálezem, připomínal malý plázevový míč. Směšné. Ale nic jiného jsem neměl.

Opatrně jsem vyhlédl zpoza stromu a podíval se na medvěda. Byl odvrácený ode mě a drásal stehno mrtvoly. Dětilo nás asi dvacet metrů. Musel jsem blíž.

Pomalu jsem postupoval strom od stromu s očima upřenýma na šelmu. Když jsem byl od medvěda asi dvanáct metrů, zafrkal a otočil hlavu. Schoval jsem se za nejbližší strom a uslyšel, jak se medvěd znovu hýbá. Uslyšel mě nebo zachytil můj pach. Blíž jsem už nemohl.